

arbejde som historiker, dog er advokatens. Han har valgt sig en tese, og derpå har han af sagens akter uddraget alle de momenter, der kan hævdes at støtte hans påstand; tvivlstilfælde diskuteres loyalt, men tvivlen tages i alle tilfælde til indtægt for forfatterens »klient«. Herved etableres i flere tilfælde kæder af både løse og meget dristige hypoteser, og de forbehold, forfatteren selv undervejs tager, har ikke rigtig nogen beroligende effekt på læseren, når sådanne hypoteser straks efter gøres til genstand for nye konstruktioner. Denne fremgangsmåde kan fungere i en retssal, hvor en modpart straks vil fremdrage alle de momenter, der taler imod den fremførte påstand og understrege al den tvivl, der knytter sig til de enkelte indicier, hvorpå den endelige afgørelse træffes af trediemand, nemlig dommeren. En historiker må i sig forene alle disse tre personer – og hvilken historiker ved ikke, hvor svært det kan være at ødelægge sine egne skønne teser?

Bogen har et kortfattet resumé på engelsk, en bibliografi og et navneregister, og den er en af de smukkeste trykte historiske monografier, man længe har set.

Niels Lund

Vikingerne i Franken. Skriftlige kilder fra det 9. århundrede, oversat af Erling Albrechtsen. (Odense Universitetsforlag, 1976). 162 s., ill., 1 kort.

Omne tulit punctum, qvi miscuit utile dulci. – Museumsinspektør Erling Albrechtsen har i sit otium fornøjet sig selv med at oversætte frankiske krønikers beretninger om vikingernes færden i Franken og dermed gavnet alle os andre, som gerne vil benytte disse kilder. Bogen uddrager og gengiver på dansk alt, hvad der vedrører danskernes togter fra de seks vigtigste frankiske annalværker, både vest- og østfrankiske, og giver hertil kronologiske opregninger af militære begi-

venheder og, meget morsomt, af tribut og gaver ydet til vikingerne samt en liste over de i kilderne nævnte vikingekonger og -høvdinge. Albrechtsens samling er et nyttigt supplement til Skyum-Nielsens samling af kilder vedrørende vikingerne i Paris, og den vil uden tvivl være en god hjælp for mange, der ikke har det for godt med latin eller tysk; både oversættelse og noter er udmærkede og pålidelige. Man må dog også advare mod denne type kildesamlinger til andet end en førsteorientering. Uddragene er og bliver løsrevne stumper af større sammenhænge, og de kan aldrig studeres tilfredsstillende uden i disse sammenhænge.

Niels Lund

Henning Dehn-Nielsen: *348 oldtidsminder i Jylland*. (Gyldendal, 1976). 184 s. – *356 oldtidsminder på Øerne*. (Gyldendal, 1977). 224 s.

Arkæologien har et stort publikum uden for fagfolks kreds, og vore mange oldtidsminder er stærkt besøgte udflugtsmål. Der er tillige en lang tradition for god betjening af dette publikum med populære fremstillinger af forhistorien og overskuelige vejledninger til oldsagerne. I disse bøgers genre kan nævnes håndbøger som »Med arkæologen Danmark rundt«, »Jeg ser på oldsager« og »Arkæologisk ABC«, alle fra Politikens forlag. Disse to bind hævder sig smukt. Indholdet er i hovedsagen oldtidsminder, der ses i marken, men også større udgravninger, der ikke har efterladt sig seværdige monumenter, behandles. Det er ordnet amtsvis, og hvert amt afsluttes med en omtale af dets museer. Hvert bind er forsynet med kort, der gør det nemt at gå fra teksten til kortet, mens den modsatte vej er langt besværligere. Trods den amtsvise ordning havde en fortløbende nummerering af artiklerne nok været en god idé.